

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 176/2022
09.03.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Дубравке Дамјановић, Милене Рашић, Бате Цветковића и Биљане Синановић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Немањом Симићевићем, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела фалсификовање исправе из члана 355. став 2. у вези члана 61. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Илије Поповића, поднетом против правноснажних решења Основног суда у Новом Саду Кв.бр.408/21 од 17.11.2021.године и Вишег суда у Новом Саду Кж 2 1142/21 од 16.12.2021.године, у седници већа одржаној дана 09. марта 2022. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Илије Поповића поднет против правноснажних решења Основног суда у Новом Саду Кв.бр.408/21 од 17.11.2021.године и Вишег суда у Новом Саду Кж 2 1142/21 од 16.12.2021.године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, док се исти захтев у осталом делу одбацује.

Образложење

Решењем Основног суда у Новом Саду Кв.бр.408/21 од 17.11.2021.године, одбијен је захтев браниоца окривљеног АА, за доношење решења о апсолутној застарелости кривичног гоњења у предмету тог суда К.бр.1358/17 по оптужном предлогу ОЈТ у Новом Саду Кт.бр.1297/11 од 31.12.2013.године.

Решењем Вишег суда у Новом Саду Кж2 1142/21 од 16.12.2021.године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА изјављена против решења Основног суда у Новом Саду Кв.бр.408/21 од 17.11.2021.године.

Против правноснажног решења Вишег суда у Новом Саду Кж2 1142/21 од 16.12.2021.године, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Илија Поповић због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, и члана 439. тачка 2) у вези члана 103.тачка 5 и члана 104.

тачка 6. КЗ те члана 14. и 23. КЗ. Иако формално у захтеву бранилац не означава, из образложења захтева прозилази да се истим побија и решење Основног суда у Новом Саду Кв.бр.408/21 од 17.11.2021.године. Бранилац је предложио да Врховни касациони суд усвоји захтев у односу на побијана решења и иста преиначи у целини, тако што ће утврдити постојање разлога за усвајање овог захтева за заштиту законитости.

Врховни касациони суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и, у седници већа коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП) размотрио списе предмета, са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Неосновано се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног указује да су нижестепена решења донета уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП односно да је наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења.

С тим у вези, у захтеву се истиче да наведена повреда закона постоји, с обзиром да је у односу на кривично дело наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења, ако се има у виду време када је кривично дело извршено те протек од 10 година колики је рок застарелости за ово кривично дело, у смислу члана 104. став 6. КЗ.

Ови наводи браниоца окривљеног су били предмет изјављене жалбе те је Виши суд у Новом Саду у решењу Кж 2 бр. 1142/21 од 16.12.2021.године ове наводе оценио неоснованим и о томе дао јасне разлоге на страни 1, последњи пасус и на страни 2, а које разлоге Врховни касациони суд у свему прихвата као правилне, те на ове разлоге и упућује.

У преосталом делу захтева за заштиту законитости, бранилац окривљеног истиче битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1. ЗКП због постојања других околности које трајно искључују кривично гоњење на тај начин што указује да је у конкретном случају искључена противправност услед неурачунљивости окривљеног, повезујући ову битну повреду одредаба кривичног поступка са повредама КЗ из члана 14. став 2. и члана 23. КЗ.

Међутим, по оцени Врховног касационог суда, примена ових одредаба КЗ и питање постојања околности које трајно искључују кривично гоњење, нису била предмет разматрања у поступку доношења првостепеног и другостепеног решења против којих је поднет захтев за заштиту законитости, већ су та питања разматрана у кривичном поступку против окривљеног који је правоснажно окончан пресудом Основног суда у Новом Саду К.бр.4028/2013 од 26.03.2014.године, а на коју се овај захтев за заштиту законитости не односи.

Из наведених разлога, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног, у делу у којем се нижестепене пресуде побијају због битне повреде одредаба кривичног

поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП је одбијен као неоснован, на основу одредбе члана 491. став 1. и 2. ЗКП.

У осталом делу, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је недозвољен.

Бранилац окривљеног је захтев за заштиту законитости поднео и због повреда одредаба члана 485. став 3. у вези члана 483. став 1. ЗКП, позивајући се на праксу Европског суда за људска права и то у предмету Van De Hurk Холандије од 11.04.1994.године, из које одлуке по наводима браниоца произилази да судска одлука мора да садржи разумљивост и јасност те давање одговора на сва питања у поступку.

Када се захтев за заштиту законитости подноси из разлога прописаних одредбом члана 485. став 1. тачка 3) ЗКП, то се, према одредби члана 484. ЗКП, уз захтев мора доставити и одлука Уставног суда или Европског суда за људска права којом је утврђена повреда људског права и слободе окривљеног или другог учесника у поступку, а које је зајемчено Уставом или Европском конвенцијом о заштити људских права и основних слобода и додатним протоколима. Имајући у виду да у конкретном случају подносилац захтева за заштиту законитости уз захтев није доставио одлуку Уставног суда или Европског суда за људска права, већ само назначио назив те одлуке у захтеву, то је Врховни касациони суд нашао да у погледу ових повреда захтев за заштиту законитости нема прописан садржај, па је на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 3) ЗКП, у овом делу захтев одбацио.

Поред тога, иако се у захтеву формално не означава повреда закона из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, суштински се у образложењу захтева указује на повреде ових одредби навођењем да везано за решење Вишег суда у Новом Саду Кж2 1142/21 од 16.12.2021.године, није заузето никакво становиште нити дати разлози за наступање или ненаступање апсолутне застарелости кривичног гоњења, као ни разлози који искључују противправност понашања окривљеног.

Имајући у виду да бранилац у овом делу захтева указује на недозвољене разлоге за подношење овог ванредног правног лека, односно на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, то је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Илије Поповића у овом делу одбацио као недозвољен.

Са свега изложеног, а на основу одредаба члана 491. став 1. и 2. ЗКП у делу у којем је захтев одбијен као неоснован, а на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) и тачка 3) у вези члана 485. став 4. ЗКП и 484. ЗКП, у делу у којем је одбачен, донета је одлука као у изреци.

**Записничар-саветник
Немања Симићевић, с.р.**

**Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић